

[Arne Melchior]

grænselandet, det være sig syd eller nord for stregen.

Hvis jeg var skolelærer og statsministeren var min elev – alene alderen umuliggør det, og statsministeren har lykkeligt undgået en sådan situation – ville jeg sige til min elev: hjem igen, Anker, du har misforstået stileopgaven! Den skal forstås sådan og sådan! Vær venlig at skrive mig en ny!

Vi kan jo ikke overlade til dronningen – med al respekt for hende og hendes nytårstaler – at sende hilsener til de danske i udlandet, herunder ikke mindst til mindretallet syd for grænsen; det må også være den politiske leders pligt at understrege disse ting, så der ikke er noget at misforstå.

Og henvisningen til stykket »Komedie i Grænselandet« og situationen i 1906 synes jeg ikke kan bruges, selv om det er meget aktuelt, når man lige har været inde at se stykket i går, fordi da var jo netop dette område påtvunget en fjende. Da hævder man naturligvis sin egenart, da drømmer man slet ikke om at lade være. Det er i medvind, det er i gode tider, det er i samarbejde med de demokratiske kræfter i Tyskland, at det danske meget nemt kan gå hen og blive glemt, og derfor er situationen helt usammenlignelig med den, som beskrives i det nævnte teaterstykke.

Jeg vil gerne sige, at for mit eget vedkommende er jeg medlem af både Grænseforeningen og Dansk-Tysk Selskab, og jeg finder en glimrende balance deri. Jeg ved, at nogle ordførere har tænkt at drille CD og mig med, at vi i dag rejser denne grænselandsdebat – og det er altså for første gang i en menneskealder, at nogen gør det – og at vi for nogle år siden havde et tæt samarbejde med Slesvigsk Vælgerforening i Danmark, det tyske mindretal nord for grænsen. Der er ikke noget at drille med, for der er også her en klar balance og overensstemmelse mellem tingene. Vi ønsker at være europæiske, vi ønsker at være internationale, vi har ikke noget at frygte, når vi bare selv er vågne. Vi ønsker at samarbejde med vore naboer, herunder naturligvis også med Tyskland; det har jeg talt om i min indledning, før statsministeren fik ordet. Vi er helt åbne for kulturpåvirkninger og åbne grænser, og vi vil også være fair over for ethvert nationalt mindretal, vi har i vort land; at være det gør det også nemmere for en dansk regering og for

det danske folketing at pege på visse skævheder, som findes i behandlingen af de to mindretal, idet jeg vil hævde og påvise, at det danske mindretal syd for grænsen behandles betydelig ringere af sit tyske hjemland, end det tyske mindretal behandles af Danmark.

Jeg starter så med det mediemæssige. Statsministeren var selv inde på den intensivering af nyhedsdækningen, som de tyske luftbårne medier i meget høj grad er inde på i øjeblikket. Jeg kan konkret oplyse, at tysk fjernsyn tredoblede den halve time, man havde i fjor, til tre ugentlige halve timer pr. 1. januar i år. I 1983 skal der efter planen ske en yderligere betydelig forøgelse, idet det så skal være fem dage à ½ time, og fra 1985 skal det være fem dage à 2 timer, nemlig kl. 18–20 hver dag, man skal bringe regionale nyheder og beskæftige sig med regionale problemer, altså dem syd og nord for grænsen.

Den tyske radio og fjernsyn betragter det sydlige Jylland som et naturligt opland, en naturlig arbejdsplads og en sammenhængende region, sådan som vi også bør gøre det. De har også et stærkt stigende seertal, hvilket der er klare målinger for. Jeg har her i hånden et udklip af Jydske Tidende fra 15. marts 1981, hvor 10 mennesker fra Jels, Rødekro, Sønderborg, Padborg, Haderslev, Kolding, Løgumkloster osv. spørges, hvad de får for licenspengene, og de 9 af de 10 siger, at hvis ikke de havde tysk fjernsyn at ty til, så ville de overhovedet slet ikke betale licens. Det er bare apropos den debat, vi havde i formiddags.

Det kan godt være, at det ville gå anderledes i virkeligheden, og det er jo en tænkt situation, men alle konkrete målinger viser, at danske syd for grænsestregen og danske nord for grænsestregen ser tysk TV i et farligt stigende antal. Når jeg siger »farligt«, så skal det erindres, at jeg klart har sagt, at vi skal have åbne grænser, vi frygter hverken den ene »-sat« eller den anden satellit, men det må også være sådan, at det danske tilbud er i orden. Der siger statsministeren, at han lægger vægt på, at egenproduktionen i Danmarks Radio søges øget. I fortsættelse af debatten her i middags vil jeg sige, at det lægger jeg ikke særlig vægt på. Det er og bliver arten og kvaliteten af udsendelserne, der er afgørende for, hvad der ses, og ikke mængden.